

1.

‘Ik weet wat je gedaan hebt, Stacy. Ik heb alles gezien.’ Chris houdt mijn bovenarmen stevig vast.

Met betraande ogen kijk ik naar het levenloze lichaam dat naast ons ligt. ‘Ik...’ De woorden komen er niet uit. Mijn onderlip trilt en mijn schouders schokken, terwijl ik mijn arm losruk om mijn gezicht te kunnen verbergen. ‘Ik had geen keus.’

De hitte van schaamte neemt me over als ik me van hem af probeer te keren, maar dan glijdt zijn arm om mijn schouders en trekt hij me dicht tegen zich aan. Zijn lichaamswarmte doet me denken aan de voorgaande avond, toen we samen in zijn bed lagen.

‘Ik begrijp het,’ zegt hij sober. ‘Maak je geen zorgen. We lossen dit op. Ik los dit voor je op.’

Op zijn gezicht zie ik dat hij het meent en een licht gevoel van opluchting overspoelt me.

‘Het spijt me zo,’ fluister ik als ik weer naar de dode man kijk. Stevig houdt Chris me vast en ik knipper een paar keer dramatisch met mijn ogen, terwijl ik de tranen hun werk laat doen.

‘Cut!’

Meteen laat Chris me los en ik wrijf het vocht onder mijn ogen vandaan. Moeten die lampen altijd zo fel zijn? Het is hier bloedheet. Met de achterkant van mijn hand veeg ik wat zweetdruppels van mijn voorhoofd.

‘Goed gedaan jongens, dat was perfect. Echt perfect.’ Roger staat op van zijn regisseursstoel en loopt naar me toe. ‘Lindsey... Lindsey, Lindsey, Lindsey. Er wordt lovend over je gesproken in de filmwereld, maar om met je te mogen werken, te mogen zien hoe je in contact staat met je emoties en ze elk moment kan aanwenden alsof het niets is... Het is een ware eer,’ glimlacht hij. Zijn geelblonde haar glimt onder de lampen die de set verlichten en zijn glimlach veroorzaakt kleine kuiltjes in zijn wangen. Hij pakt mijn hand en de blik in zijn ogen spreekt net als zijn woorden van bewondering.

‘Het is ook een eer om met jou te werken, Roger,’ reageer ik. Hij is een van de meest gewilde regisseurs van deze tijd. Elke dag spreek ik van geluk dat ik het punt bereikt heb waarop ik vrijwel alleen nog werk met de besten in de industrie. Het is allemaal zo snel gegaan. Al toen ik studeerde wist ik enkele rollen te bemachtigen en tegen het eind van mijn laatste jaar kreeg ik mijn eerste grote rol, waardoor ik vrijwel meteen doorbrak. Sindsdien heb ik niet meer stilgestaan. Even leg ik mijn hand tegen Rogers bovenarm. De twinkeling in zijn ogen ontgaat me niet en met een gemaakte glimlach die niet van een echte is te onderscheiden, laat ik weer los. Ik weet dat hij in me geïnteresseerd is, en niet alleen op professioneel gebied. Hij heeft het meermaals subtiel kenbaar gemaakt – en een paar keer minder subtiel. Hoewel ik hem niet onaardig vind, voel ik me op geen enkele manier tot hem aangetrokken. Chris, daarentegen...

‘Oké, mensen, het zit erop voor vandaag,’ roept een van de producenten, waarmee hij mijn gedachten onderbreekt voordat ze de kans hebben zich te ontwikkelen tot een volledige dagdroom. ‘We zien jullie morgen. Niet vergeten: we filmen in de avond, dus jullie worden om vier uur verwacht.’

Nadat ik afscheid heb genomen van Roger en de producent, draai ik me om, klaar om de set te verlaten. Meteen valt mijn blik op Chris' donkerbruine ogen. Mijn lippen glimlachen speels en ik wil hem onmiddellijk meeslepen naar mijn kleedkamer, zoals ik al zo vaak heb gedaan in de afgelopen maanden. Op de eerste dag van het filmen was de toon meteen gezet. Tijdens een pauze liep ik zijn kleedkamer binnen zonder te kloppen, nadat ik hem eerder die dag een paar keer wellustig mijn kant op had zien kijken. Mijn blik gleed over zijn ontblote bovenlichaam en zijn duidelijk zichtbare buikspieren smeekten me om ze aan te raken. Sinds die dag hebben we regelmatig... onderonsjes.

Oké, seks. We hebben seks.

Het maakt het werk een stuk leuker en faciliteert de chemie die we nodig hebben om de film waardig te maken voor de vele vijf-sterrenrecensies die ervoor verwacht worden. Chris weet net als ik dat het puur fysiek is. Hij is niet verliefd op me en heeft geen behoefte aan meer. Ik ook niet. Seks is gewoon... een geweldig tijdverdrijf. Een afleiding; van mijn leven, mijn gedachten. Van alles eigenlijk.

Ik sta op het punt naar hem toe te lopen als Renée, mijn manager, naast me opduikt. 'Dat zag er goed uit, Lindsey, fantastische scène.'

'Dank je, Renée,' glimlach ik wrang. Spelbreekster. Ze haakt haar arm door de mijne alsof ze niet doorheeft wat ze net verstoorde, maar ik ken haar lang genoeg om te weten dat ze dit zorgvuldig getimed heeft. Ik kijk nog even om naar Chris die me sip nakijkt. Verontschuldiging haal ik mijn schouders op, en zonder verder protest wandel ik met Renée mee. Als het gaat om mijn carrière, laat ik me door haar leiden. Aangezien mijn leven inmiddels uit m'n carrière bestaat, zie ik Renée vaker dan mijn familie.

'Zoals je weet staat er nog het een en ander op de planning vandaag. Zo meteen heb je een interview op set zeven, hier verderop. Ze gaan je vragen naar je succes, of je veranderd bent sinds je op het witte doek bent verschenen en ze willen het hebben over je laatste film, uiteraard. Het zal niet langer dan tien minuten duren en dan moet je ook meteen door, want om zes uur begint het benefietdiner voor het kinderziekenhuis.'

Ik zucht bij het besef dat het plezier dat ik voor mezelf en voor Chris gepland had definitief zal moeten wachten tot morgen en laat me mijn kleedkamer in leiden.

'Ik heb een jurkje voor je klaargelegd en de visagiste is onderweg.'

'Vergeet niet dat ik vanavond ook het feest van Sara heb.' Het enige feest waar ik daadwerkelijk zin in heb en al een week naar uitkijk. De rest is gewoon... werk.

'Ja, natuurlijk,' knikt ze, terwijl ze haar telefoon tevoorschijn haalt en begint te typen. Ik kijk naar haar halflange blonde haren, die naar voren vallen als ze zich op het kleine schermje richt. Met haar linkerhand haakt ze de haren achter haar oor, terwijl ze met haar rechterhand blijft typen. Ik weet dat Renée kinderen heeft, maar ik heb haar moederlijke kant nooit mogen ervaren. Ze is een gehaaide zakenvrouw – precies de reden dat ik haar twee jaar geleden aangenomen heb. 'Ik zorg dat de limousine je om half negen ophaalt en zal zo nog een gepaste jurk regelen voor het feest, zodat je je onderweg kunt omkleden.'

'Dank je, Renée.'

Ze knikt en de deur valt achter haar dicht zodra ze verdwenen is. Wat ze achterlaat, is stilte. Meteen

bekruipt een onrustig gevoel me en met een zachte zucht kijk ik om me heen. Als ik ergens niet tegen kan, is het stilte. Niet in mijn kleedkamer en al helemaal niet in mijn hoofd. Ik zet de radio aan en schop mijn schoenen uit. Terwijl ik me omkleed, houd ik mijn gedachten bezig door alvast het script voor de volgende dag te repeteren.

Zodra ik me in het jurkje gehesen heb, wordt er op de deur geklopt en verschijnt de visagiste. Iedere dag hetzelfde liedje. Veertien uur per dag wordt mijn make-up regelmatig bijgewerkt en af en toe volledig aangepast aan een nieuwe outfit. Mijn haren zitten gedurende elke minuut van de dag perfect, omdat er constant stylistes mee bezig zijn. Soms is het gekruld, soms steil, altijd blond. Van nature heeft mijn haar wat slag, maar dat ziet het publiek nooit. De kleding die ik draag verschijnt als vanzelf in mijn kleedkamers. Ik ben een levende barbiepop. Het vergt weinig denkwerk van mijn kant; Renée regelt álles. Mijn agenda is dankzij haar altijd vol en ik hoef nooit na te denken over onnozele details, zoals wanneer een auto waar moet verschijnen om me te vervoeren, welke evenementen ik wel of niet kan bijwonen en wie er wanneer interviews met me willen. Het leven dat ik leid is hectisch, maar die volle agenda is precies wat ik wil en daar speelt mijn manager goed op in.

Op dat moment verschijnt Renée weer in de kleedkamer, met een telefoon aan haar oor. Ik luister met een half oor naar haar gesprek, dat lijkt te gaan over het filmschema van mijn volgende project, terwijl ze een zwart cocktailjurkje aan het kledingrek hangt. Het is simpel, laag uitgesneden en kort. In één woord: perfect. Precies wat ik nodig heb voor een feest zoals dat van vanavond.

Renée bedekt de onderkant van de telefoon met haar hand en richt zich tot mijn visagiste. 'Ik wil dat je make-up aanbrengt die bij haar huidige jurk past én bij deze,' zegt ze, wijzend naar het zwarte jurkje, waarna ze haar telefoongesprek voortzet en de kleedkamer verlaat.

Een kwartier later complimenteer ik de visagiste met haar werk. Voorzichtig duw ik in mijn blonde krullen en glimlach naar mijn spiegelbeeld zoals ik glimlach naar de camera's. Precies op tijd komen we aan op de set van het tv-programma waar het interview is. Ik sta nog maar net achter de schermen als Louise, de presentatrice, me aankondigt.

'Sinds de start van haar carrière heeft ze de hoofdrol gespeeld in bijna elke film waar haar naam aan verbonden is, ze heeft samengewerkt met de grootste namen in de branche, meerdere *awards* gewonnen, maar bovenal heeft ze onze harten veroverd. En, ze lijkt nog lang niet klaar te zijn. Alstublieft, verwelkom Lindsey Lanning, dames en heren.'

De openschuivende deuren geven me toegang tot de set en onmiddellijk plak ik een stralende glimlach op mijn gezicht. Amicaal zwaai ik naar het applaudiserende publiek en de warmte van de spotlights op mijn huid laat een rode bloes verschijnen, verstopt achter de dikke laag make-up. Terwijl ik naar de presentatrice loop, wijs ik naar iemand in het publiek en zwaai, alsof er een bekende van me zit. Het meisje dat mijn slachtoffer is geworden bloost opgewonden, terwijl haar vrienden haar vragend aankijken. Ze lijken niet te begrijpen dat het schijn is. Dat dit alles schijn is.

Als ik Louise begroet, nodigt ze me uit te gaan zitten. De set is vrij standaard: een divan voor de gasten, een comfortabele stoel voor de gastvrouw, en een heleboel decoratie. Met mijn benen over elkaar

geslagen kijk ik haar afwachtend aan, terwijl het applaus langzaam wegsterft. Haar rode haar is duidelijk geverfd en van dichtbij kan ik de oneffenheden op haar huid zien, die verborgen worden door de make-up.

‘Wat fantastisch dat je ons kon vergezellen vandaag.’

‘Louise, je weet dat ik jouw programma een van de leukste vind om te bezoeken. Je mag me altijd bellen als je verlegen zit om een gast.’ Ik grinnik inwendig om de leugen. Ik weet dat ze maanden hebben geprobeerd me te boeken voor hun show, maar mijn agenda biedt weinig speling en dit is geen programma dat volgens Renée prioriteit heeft.

‘Altijd leuk je te zien,’ glimlacht Louise, iets te breed. ‘Vertel eens, Lindsey. Je hebt je in zo’n ontzettend korte periode naar de top gewerkt. Hoe voel je je nu?’

‘Ik weet het,’ zucht ik met een dromerige glimlach. ‘Het is heerlijk. Ik mag de hele dag doen waar ik van houd en ik werk samen met een aantal van de meest getalenteerde mensen die op het witte doek verschijnen. Het is een cliché, maar het is waar. Wat een zegen om van je hobby je beroep te maken.’

Ze knipoogt. ‘Daar weet ik alles van.’

Dit irriteert me. De mensen thuis kijken niet om te horen over haar leven, ze willen meer weten over mij. Hoewel ze alleen te weten komen wat ik wil dat ze weten en alleen zien wat ik ze wil laten zien, wil ik wel dat de aandacht volledig op mij is gevestigd. Dat is toch niet te veel gevraagd?

‘Uiteindelijk zijn het vooral de fans die ik zo ontzettend dankbaar ben,’ voeg ik eraan toe. ‘Zonder jullie zou mijn leven niet hetzelfde zijn, dus dank jullie wel!’

Ik richt me bij dat laatste tot het publiek en mijn woorden worden ontvangen met een luid applaus. Even voel ik me geveild, maar als ik iemands blik naar de zijkant van het podium zie flitsen, weet ik dat ze slechts applaudisseren vanwege een oplichtend bordje dat zegt dat ze dat mogen – moeten – doen.

‘Je laatste project, Six, heeft een recordbedrag opgehaald in de eerste week na de première,’ vertelt Louise me, alsof ik daar nog niet van op de hoogte was. Ik knik, wetend dat ze het zegt om het publiek te informeren.

‘En dat is ook niet zo verwonderlijk, want de film is werkelijk indrukwekkend. Hoe was het om samen te werken met Gerard Johnson?’

‘Ik zal je vertellen, het was elke dag één groot feest op de set. We hebben zo’n lol gehad! En weet je, het is toch elke keer alsof je er een nieuwe familie bij krijgt. Je werkt een paar maanden zo intensief samen en dat geldt zeker bij een film met zulke... intieme scènes.’

Ik kijk weg alsof ik het gênant vind om het erover te hebben en ik weet dat ik het publiek op het puntje van hun stoel heb. De geruchten over Gerard en mij doen al weken de ronde, maar we hebben ze nooit ontkend of bevestigd.

‘Gerard was zo lief voor me. Ook buiten het filmen hebben we enorm veel lol met elkaar gehad.’ Opnieuw een onschuldige leugen. Gerard is de meest arrogante player die ik ooit heb ontmoet. In alle eerlijkheid heeft dat me er niet van weerhouden met hem naar bed te gaan, want die ontlasting heb ik nodig na het filmen, maar meer dan een werkrelatie was het niet.

‘En als je zegt “enorm veel lol”...?’ probeert Louise te hinten naar een romantische relatie. Mijn PR-

manager, Karen, heeft me destijds verteld dat het in mijn voordeel zou zijn om met hem geassocieerd te worden, dus we zijn een paar keer uit eten geweest bij restaurants waar we gefotografeerd konden worden. Dat is hoe de geruchten ontstaan zijn. Het waren de langste avonden van mijn leven, maar ik ben bereid vrij veel te doen voor mijn carrière.

‘Leuke poging,’ glimlach ik kuis. ‘Maar wat er tussen Gerard en mij is, is... persoonlijk.’ Ik wend mijn blik opnieuw af. ‘Ik ben niet het type dat mijn liefdesleven aan de grote klok hangt.’

En dat is maar goed ook. Anders wist de hele wereld dat ik met half Hollywood naar bed ben geweest.

‘Ik wil geen interviews meer met lompe Louise,’ kaart ik aan zodra de limousine begint te rijden, op weg naar het hotel waar het benefietdiner plaatsvindt. ‘Ze irriteert me.’

Renée zit naast me en is op haar tablet aan het werk. Zo nu en dan stelt ze me wat vragen om mijn rooster voor morgen vast te stellen.

‘Prima,’ zegt ze. ‘Het is een verschrikkelijk programma, je weet wat ik ervan vind. Maar we hadden een gaatje in je rooster en ze spreken een unieke doelgroep aan, die mogelijk nieuw bereik biedt.’

‘Maar dit was genoeg?’

Ze knikt en richt zich weer op haar tablet. Los Angeles schiet aan ons voorbij en door het raam zie ik de wereld passeren. Om me heen is het stil. Mijn ogen flitsen naar het tasje met mijn telefoon. Ik wil hem een bericht sturen. Ik wil hem de vraag stellen die ik al maanden, al jaren, regelmatig stel, maar ik houd me in. Niet nu. Niet hier.

‘Waarom ga ik ook alweer naar dit doodsaaie diner?’ vraag ik om mezelf af te leiden.

‘Lindsey,’ zucht Renée, zonder op te kijken van het scherm. ‘We hebben het hierover gehad. We sturen straks een tweet over hoe geweldig je het had bij het diner van dit fantastisch goede doel en je hebt er weer een paar duizend volgers bij. Daarnaast win je het respect van de mensen die je al volgen. We willen dat het publiek je leuk vindt.’

Ze zegt het alsof ze dat niet zouden doen als ze me zouden kennen en dat staat me tegen, maar ik ga er niet tegenin. Ze heeft ongetwijfeld gelijk. Ik ben geen aardig persoon meer.

‘Het is maar tweeënhalf uur van je leven, je kunt het,’ zegt ze met een quasi-bemoedigende zucht.

De limousine stopt voor het hotel en ik wacht geduldig tot de deur voor me wordt opengedaan.

‘Ik zie je morgen, Renée.’ Zodra ik uitstap, richt de zwerm paparazzi hun camera’s op me; ze vormen een obstakel tussen mij en de ingang. Ik glimlach breed en laat ze hun foto’s maken. Hier en daar beantwoord ik een vraag en ondertussen loodsen twee bodyguards me veilig richting de ingang. Zodra ik de drempel over ben, haal ik diep adem en pak een glas champagne van het dienblad dat een van de verwelkomende bedienden draagt. Mijn hart klopt nog steeds in mijn keel.

Het blijft spannend, om zo langs een groep mensen te lopen die luidruchtig om je aandacht vraagt. Iedereen roept mijn naam en wil een foto of een beantwoorde vraag. Hoewel ik weet dat ik nooit iedereen kan plezieren, doe ik altijd mijn best. Een foto van mij kan de carrière van een fotograaf maken of breken en ik heb geen redenen om carrières te breken.

Na een grote slok champagne loop ik door naar de eetzaal. Het is niet de eerste keer dat ik hier naar een evenement ga, maar elke keer ziet de eetzaal er weer compleet anders uit. Dit keer is de aankleding klassiek, met veel wit en gouden tinten. Ze hebben hier duidelijk hun best voor gedaan.

Op zoek naar mijn naamkaartje struin ik langs de vele tafels, terwijl ik hier en daar wat mensen groet die ik ken van gezicht. De tafel waar ik het kaartje uiteindelijk zie staan, staat midden in de ruimte en er zitten al twee mensen. Ik ken ze niet en stel me voor, maar vergeet hun namen zodra ze genoemd zijn. Gelukkig kan ik spieken op de naamkaartjes. Als ik plaatsneem, valt mijn oog op de naam van de persoon voor wie de plek naast me is gereserveerd. Godzijdank, iemand die ik ken. Zoekend kijk ik rond en zie hem net mijn kant op komen. Glimlachend sta ik op om hem te begroeten.

‘Luke.’

‘Lindsey, wat leuk je hier te treffen. Hoe is het?’ vraagt hij, terwijl hij mijn stoel voor me aanschuift en naast me komt zitten. Zijn lichte haren zijn achterover gekamd en hij draagt zijn pak nonchalant, zonder stropdas en met de bovenste knoopjes van zijn overhemd los.

‘Het gaat uitstekend. En met jou?’

‘Goed. Ik ben momenteel een klus aan het afronden, zodat ik me straks volledig kan focussen op het nieuwe project waar we volgende maand mee beginnen,’ vertelt hij me. Hij heeft het over een onafhankelijke film, gebaseerd op een boek dat al twee jaar in alle bestsellerlijsten staat. Het gaat over een vrouw en een man die op een eiland stranden. In het begin denken ze er helemaal alleen te zijn, maar uiteindelijk vinden ze een samenleving en integreren ze in hun cultuur, tot ze voor de onvermijdelijke keus worden gesteld om daar te blijven of terug te keren naar hun oude leven. Ik weet zeker dat het een groot succes wordt. Niet alléén omdat ik de hoofdrol speel, maar kwaad kan het niet.

‘Ik heb er zin in,’ glimlach ik. ‘Gisteren heb ik het script ontvangen, ik ga het zo snel mogelijk doorlezen.’

‘Nou, bereid je voor. Het is een dramatisch verhaal. Het wordt fantastisch om het tot leven te laten komen op het witte doek.’

Naast een van de hoofdrolspelers is Luke voor dit project ook een van de producenten. Hij zit al een tijdje in het vak en wil duidelijk werken aan nieuwe vaardigheden.

‘Het enige waar we nog mee bezig zijn is de financiering. Het grootste deel is rond, maar om het echt geweldig te maken hebben we meer nodig, dus we zijn nog op zoek naar lastminute-investeerdere.’

‘Ach, noem mijn naam een paar keer en ze staan in de rij,’ glimlach ik arrogant, waarop Luke hoofdschuddend grijnst.

Op dat moment betreedt een oudere man het podium onder begeleiding van luid applaus en ik vermoed dat hij voorzitter van het bestuur van het ziekenhuis is. Hij geeft een korte introductie, waarna er een spreker volgt, ongetwijfeld bedoeld om ons allen te inspireren. Zodat we meer doneren, natuurlijk. Hij heeft het over een meisje van vijf wier leven voorgoed veranderde toen ze leukemie kreeg. Het verhaal wekt zelfs mijn sympathie. Op het moment dat ze een foto van haar op het scherm projecteren, trekt het bloed uit mijn gezicht weg. Ik weet dat ze het niet is, want ze is nooit ziek geweest en ze is veel ouder dan het meisje in het verhaal, maar toch... ze doet me aan haar denken en ik ben meteen van mijn à propos.

Onrustig schuif ik heen en weer op de stoel, terwijl ik actief probeer niet aan haar te denken, maar dat lukt pas als de foto verdwijnt, de zaal applaudisseert terwijl de voorzitter van het bestuur het podium verlaat. Na de spreker volgt een van de artsen, die wat anekdotes vertelt waar ik als een boer met kiespijn om mee lach en als de voorzitter weer terug is, bedankt hij iedereen hartelijk voor hun komst en de reeds gedane donaties. Nadat hij uitgesproken is, verschijnen er tientallen obers om de eerste gang te serveren. Nog anderhalf uur voordat mijn taak hier erop zit.

De tijd kruipt voorbij. Hoewel ik me vermaak met de mensen aan mijn tafel, is het evenement verder vrij saai. Mijn PR-manager Karen benadrukt altijd dat dit soort evenementen niet alleen gaan om de pers, maar ook om de indruk die andere bekendheden van mij hebben. Daarom draag ik mijn vriendelijkste glimlach en tegen de tijd dat het dessert geserveerd wordt, heb ik de hele tafel om mijn vingers gewonden. Ik heb ze verteld over alle kattenkwaad die we uithaalden op de set van Six en vertel over de keer dat ik een interview in liep met de onderkant van mijn rok in mijn slip. De anekdotes werken vrijwel altijd. Ze liggen in een deuk om een van mijn grapjes, terwijl ik een hapje vanille-ijs in mijn mond stop. Genietend sluit ik mijn ogen. Een simpele smaak, maar een van mijn favorieten. Sommige dingen moeten niet te ingewikkeld gemaakt worden. Ik sta mezelf niet vaak toe ongezonde dingen te eten, maar af en toe kan ik me niet inhouden een bolletje vanille-ijs te eten. Ondertussen haal ik mijn telefoon uit mijn tas en stuur een vluchtig berichtje naar mijn chauffeur.

‘Dames en heer,’ zeg ik tegen het gezelschap, zodra ik de laatste hap van mijn ijs heb genomen. ‘Ik moet er helaas vandoor. Het was een plezier jullie te ontmoeten.’

Ik schuif mijn stoel naar achteren en sta op. Zoals het een echte heer betaamt, volgt Luke mijn voorbeeld en hij biedt aan met me mee te lopen. Nadat ik een glimlach heb geschonken aan mijn voormalig tafelenoten die ik me nu al amper herinner, loop ik met hem naar de hal.

‘Waar ga je naartoe?’

‘Sara Turner geeft een feestje vanavond.’

‘Turner...’ zegt Luke nadenkend. ‘Als in, Arthur Turner?’

‘Dat is haar man, ja.’

Sara is een actrice van ongeveer mijn leeftijd, met wie ik aan enkele films heb gewerkt. Inmiddels is ze voornamelijk aan het regisseren. Ze is een van de weinigen in mijn werkveld, zo niet de enige, die oprecht is. Zoals ze op camera is, is ze ook in het echte leven. Ze is aardig en doortastend en ik zou haar inmiddels bijna een vriendin noemen. Ze is in ieder geval degene die het dichtst in de buurt komt. De enige.

‘O, interessant,’ merkt hij op. ‘Zou ik je wellicht mogen vergezellen? We proberen al een tijdje contact te zoeken met Arthur om te kijken of hij wellicht in onze film of het bedrijf wil investeren. Hij is inmiddels een van de succesvolste zakenmannen in Los Angeles en heeft in het verleden een aantal andere films gefinancierd.’

‘Misschien kan ik hem je kaartje geven? Er is me niet gezegd dat ik iemand mee mag nemen,’ lieg ik zonder blikken of blozen.

‘O,’ knikt Luke, lichtelijk teleurgesteld. ‘Ja, dat is goed. Vertel hem over de film en als hij interesse

heeft, kan hij me altijd bellen.’

Hij haalt zijn portemonnee tevoorschijn en overhandigt me een visitekaartje.

‘Hoe ziet hij er ook alweer uit?’ vraag ik. Ooit heb ik hem wel eens ontmoet, maar dat is al een tijd geleden. Luke houdt zijn vinger in de lucht en vist zijn telefoon uit zijn broekzak, waarna hij de naam Arthur Turner intikt op Google. Vanuit mijn ooghoek kijk ik of de chauffeur er al is en op dat moment stopt er een limousine voor de deur.

‘Ah, hier,’ zegt hij, als hij een treffende foto heeft gevonden. Hij laat hem aan me zien en wijst de man aan. Meteen herken ik hem, maar mijn blik wordt naar de persoon naast hem getrokken.

‘Wie is dat?’ vraag ik, wijzend naar de man met het donkerblonde haar en de helderblauwe ogen. De mooie ogen. Zijn blik is serieus en het zwarte pak dat hij draagt schreeuwt succes. Ik kan me niet herinneren hem ooit gezien of ontmoet te hebben.

‘Nicholas Turner, zijn broer,’ antwoordt Luke. ‘Advocaat, geloof ik. Heeft verder weinig met de *business* te maken.’

‘Hm,’ knik ik, terwijl ik nog even naar de foto kijk. Ik hoop dat hij er vanavond ook is. En dat hij vrijgezel is.

‘Oké, ik zal kijken of ik Arthur zie. Ik laat het je weten, goed?’ Ik omhels Luke vluchtig en loop dan naar buiten, waar twee bodyguards me opnieuw escorteren naar de limousine die naast de stoerprand staat te wachten. Tijdens de rit trek ik het korte zwarte jurkje aan, dat klaarhing in de limousine. Het is niet makkelijk om me al rijdend om te kleden, maar in de loop van de jaren heb ik een stabiliteit ontwikkeld waar ik soms zelf van sta te kijken. Deze vaardigheid reikt echter niet zo ver dat ik mijn val weet te stoppen wanneer de chauffeur opeens een scherpe bocht naar rechts neemt. Verhit krabbel ik weer omhoog en als we aankomen bij de club waar Sara’s feest plaatsvindt, ben ik bijna klaar om uit te stappen. Ik werp nog snel een blik in een handspiegel, die Renée standaard in de auto laat plaatsen, om het resultaat te bekijken. Het zwarte jurkje zit strak om mijn lichaam en mijn blonde krullen bieden een mooi contrast met de donkere stof. Ik werk mijn make-up bij nu de auto stilstaat en trek de bijbehorende zwarte pumps aan. Tevreden met het resultaat stap ik uit. De club is van Arthur en net vorige week geopend, daarom staat deze locatie nog niet op de radar van de paparazzi. Zonder problemen kan ik naar binnen lopen.

Godzijdank.

2.

De ruimte is niet te groot, maar ook zeker niet klein. Aan de lange bar bij de ingang is het al zo druk, dat het binnen al vol lijkt. Een relatief grote dansvloer neemt het merendeel van de begane grond in beslag. Aan de zijkanten zijn trappen die naar boven leiden en zo te zien zijn daar wat knusse tafeltjes met banken geplaatst, perfect voor het voeren van diepgaande gesprekken. Daar verwacht ik vanavond geen gebruik van te maken. Het midden van de eerste verdieping is volledig open en zo kun je vanaf daar de begane grond in de gaten houden, zoals een aantal bezoekers ook doet. Ik speur de menigte af naar Sara. Het is tien minuten later als ik haar boven vind, met een groepje meiden om haar heen.

‘Linniel!’ groet ze me enthousiast, zodra ze me in het vizier krijgt. De bijnaam bezorgt me altijd een glimlach. Ze begon me op een gegeven moment Lin te noemen en maakte het toen naar eigen zeggen schattiger. Uiteindelijk is het gewoon mijn naam zoals een kind het uit zou spreken als ze de d-klank en de s-klank nog niet geleerd zouden hebben. Ik omhels Sara en als ik weer loslaat, houdt ze me op armlengte, terwijl ze me van top tot teen bekijkt.

‘Je ziet er fantastisch uit,’ complimenteert ze me. Haar donkerblonde haren zijn in een hoge staart gebonden en het jurkje dat ze draagt ziet eruit alsof het rechtstreeks uit een romantische komedie komt. Als er iemand de ‘*girl next door*’-outfit weet te dragen, is het Sara wel.

‘Dankje, jij ook,’ glimlach ik gemeend.

Ze knipoogt naar me. ‘Heb je Chris niet meegenomen?’

Met samengeknepen ogen kijk ik haar aan. ‘Nee Saar, we daten niet. We hebben alleen seks, dat weet je.’

Onschuldig haalt ze haar schouders op. Sinds Sara het grootste geluk van de wereld heeft gevonden in haar relatie met Arthur, probeert ze me ervan te overtuigen dat ook ik dat geluk verdien, dat ook ik meer zou kunnen hebben met een man dan alleen geslachtsgemeenschap. Maar dat kan ik niet. Om alle redenen die ze kent, maar ook om zoveel redenen die ze niet kent.

Nou is het niet helemaal waar dat wat ik heb met Chris alleen seks is, want we leren elkaar steeds beter kennen en stevenen ook af op een soort vriendschap, maar we weten beiden dat het niet meer is dan dat.

Sara haakt haar arm door de mijne en stelt me voor aan het groepje mensen waarmee ze aan het praten was. De meesten zijn acteurs en sommigen herken ik van gezicht, maar ik ken niemand goed. Het gesprek wordt voortgezet zonder veel input van mij. Mijn ogen speuren de ruimte af om te zien of er nog andere bekenden zijn, terwijl ik met een half oor luister. Hier en daar zie ik wat oud-collega’s, maar hoewel ik sommige anderen vast al eens eerder de hand geschud heb, ken ik niet veel aanwezigen. Dat weerhoudt mensen er echter niet van om herkenkend naar mij te glimlachen, want zij kennen mij wel.

Iedereen kent mij.

Onverwachts valt mijn oog op de man die ik nog geen uur geleden op het scherm van een telefoon gezien heb. De foto deed hem geen recht. In het echt is hij nog veel charmanter en ik observeer hem een tijdje met interesse, terwijl hij naar beneden loopt en eindigt bij de bar. Hij is woest aantrekkelijk en die term gebruik ik niet zomaar. Zijn haar is perfect in model gebracht en hij draagt een nette, zwarte broek met een donkerblauw overhemd, dat zijn blauwe ogen zelfs op afstand goed doet uitkomen. Het is echter vooral zijn zelfverzekerde houding die hem onweerstaanbaar lijkt te maken voor de vrouwen om hem heen. Hij is in gesprek met de barvrouw en ik zie hoe zij subtiel haar hand langs die van hem laat glijden. Inmiddels is Sara al naar een volgend vriendengroepje gelopen, zoals het een goede gastvrouw betaamt. Zonder iets te zeggen loop ik naar de glazen reling die dronken mensen ervan weerhoudt naar beneden te vallen. Met mijn ellebogen leun ik erop, terwijl ik naar mijn doelwit kijk. De man neemt een slok van zijn drankje en draait zich van de bar af als de barvrouw de dorstige mensen om haar heen van drank voorziet.

Nicholas. Dat is zijn naam als ik het me goed herinner. Met een blik die duidelijk maakt dat hij op zoek is naar iets – iemand – kijkt hij de dansvloer over en de sexappeal druipt van zijn hele houding. Het is meer dan alleen arrogantie. Hij is zelfverzekerde, ja, maar hij is ook kalm. Gecontroleerd. Alsof hij de hele avond al heeft uitgedacht en nu simpelweg zijn eigen script nog moet volgen. Ik kan niet wachten om zijn plannen in de war te schoppen.

Hij neemt nog een slok en laat zijn blik opnieuw over de mensenmenigte glijden. Ik laat mijn fantasieën een tijdje de vrije loop en zie hem in een bed liggen. Onder mij. Op mij. In mij. Wat zou er schuilgaan onder dat overhemd?

Ondertussen heeft hij zijn blik naar boven gericht en kruist de mijne. Hij kijkt niet verder. Inwendig glimlach ik, want het geeft me het gevoel dat ik ben waar hij naar op zoek was. Onmiddellijk trekt er een kriebel door mijn onderbuik, alsof ik te snel heen en weer zwaai op de schommel. Hoewel mijn schouders zich aanspannen bij het oogcontact en ik iets rechterop ga staan, heb ik mezelf dusdanig onder controle dat het onzichtbaar blijft voor iedereen die mijn gedachten niet kan lezen. Zijn gezicht vertoont geen enkele emotie of herkenning, maar zijn ogen zijn nog steeds op mij gericht en ik weiger als eerste weg te kijken. Na enkele seconden tover ik een verleidelijke glimlach op mijn gezicht en hij neemt de laatste slok van zijn drankje, waarna hij zijn glas op de bar zet en in de richting van de trap loopt.

Komt hij mijn kant op? Dat is snel. Makkelijk. Te makkelijk? Ergens valt het me tegen, want het geflirt voor de daadwerkelijke ontmoeting is de helft van het plezier.

Hij verdwijnt uit mijn gezichtsveld en een nerveuze kriebel schiet door mijn lichaam. Uh... Waarom voel ik kriebels? Ik weet precies hoe ik mannen moet bespelen en over het algemeen hebben ze weinig input nodig van mijn kant om me te willen. Ik hoef alleen maar aan te geven dat ik ook zin heb, en ik heb vermaak geregeld voor de rest van de avond. Doorgaans laat ik ze er wat harder voor werken, zij hoeven immers niet te weten dat ik meestal vanaf het eerste oogcontact al weet of ik met ze mee naar huis ga of niet.

Ik kan het niet laten en kijk over mijn schouder om te zien of hij er al aan komt, maar er is geen spoor van hem te bekennen. Misschien vergis ik me. Misschien liep hij juist weg om het spel te beginnen. De rest van mijn drankje giet ik moeiteloos naar binnen en het lege glas zet ik op een tafeltje naast me. Als ik

me terugdraai, schuift een mannenhand een gevuld glas naar me toe, over de brede rand van de glazen reling. Glimlachend staar ik naar zijn vingers en ik hou mijn fantasie in bedwang terwijl ik naar hem opkijk.

Als mijn blik de zijne bereikt, verstar ik. Opeens voel ik me volledig uit balans en ik pak subtiel de reling vast. Van zo dichtbij is hij nog knapper dan op afstand, maar het is vooral zijn nabijheid die me de adem beneemt. Vlug pak ik het glas aan en knik hem toe, om mijn dankbaarheid te tonen. De drank is gratis, maar hij heeft toch een paar meter gelopen om het voor me te halen. Dat is het beste wat we kunnen verwachten van hoffelijkheid in de eenentwintigste eeuw.

‘Nick Turner.’

Zijn stem is laag en helder. De trilling ervan voel ik in mijn huid. Nick. Stukken beter dan Nicholas. Sexy. Ik knik geïnteresseerd, ook al wist ik zijn naam al en hij kijkt me met een schuin hoofd aan.

‘En jouw naam is...?’

‘Je weet wat mijn naam is,’ zeg ik zonder aarzeling. Opgelucht haal ik adem. Hoewel mijn lichaam alert is, ben ik m’n gevatheid nog niet verloren. Hij glimlacht geamuseerd en ik wend mijn blik af, ook al zou ik de hele avond in die ogen kunnen kijken. Het moet wel een spel blijven. Mannen houden niet van te veel gemak – ze willen een uitdaging.

Ik ook.

‘Lindsey Lanning,’ bevestigt hij. ‘Leuk je te ontmoeten.’

Hij steekt zijn hand naar me uit en ik schud hem. Zou hij de schok die de aanraking veroorzaakt ook voelen? Vluchtig kijk ik hem aan en zie hem bedenkelijk naar onze handen kijken. Ik bijt op mijn lip als zijn hand uit de mijne glijdt en kijk hem aan. Zijn serieuze blik geeft me het gevoel dat ik niet de enige ben die lichtelijk van m’n à propos is.

‘Hoe, eh, ken je Sara?’ vraag ik om de stilte te doorbreken. Wat is er mis met me? Ze delen een achternaam, alleen een imbeciel zou niet begrijpen wat de connectie is. Nu ik weer een vrije hand heb, laat ik hem kort over mijn jurkje glijden om te voelen of alles nog op z’n plaats zit en ik neem een gecontroleerde slok van mijn drankje.

‘Ze is m’n schoonzus. En jij?’

Hij wrijft even over zijn kin, en ik onderdruk een glimlach als ik zijn ogen naar mijn lippen zie flitsen. Als ik iets weet te herkennen is het de blik van verlangen op het gezicht van een man en het doet me goed om te weten dat hij mij net zo graag wil als ik hem.

‘Ik heb een paar keer met haar samengewerkt aan een project. Sindsdien zijn we vriendinnen.’

Ik kan het niet laten: ik laat mijn tong over mijn onderlip glijden en trek daarmee zijn aandacht weer naar m’n lippen. Ik kijk ook naar de zijne.

Het overkomt me niet vaak dat ik met een mond vol tanden sta als ik eenmaal weet wat ik wil, maar ik kan geen vraag of opmerking bedenken om de langgerekte stiltes tussen ons te doorbreken. Ik denk dat de opluchting op mijn gezicht te lezen is als hij die taak op zich neemt.

‘Je laatste film was goed, Indy Fairwater,’ zegt hij en ik glimlach om het feit dat hij de naam van het personage heeft onthouden. ‘Je lijkt best op een Indy, de naam past bij je.’

‘Ik ben een actrice, ik kan op iedereen lijken,’ merk ik op.

Meteen kijkt hij me uitdagend aan. ‘Laat me dan maar eens je beste Elvis-impresie zien.’

Ik val stil, terwijl ik me concentreer op alles wat ik weet over Elvis en als ik hem weer aankijk, zeg ik de woorden die zo typerend zijn voor deze icoon. ‘*Thank you. Thank you very much.*’

Een geamuseerde lach ontsnapt aan hem en ik zit weer op de levensgevaarlijke schommel. Wat is dit? Het is lang geleden dat iemand zo’n effect op me heeft gehad, maar alles wat deze man doet voel ik in mijn hele lichaam. Meestal ben ik degene die de ander zover krijgt om te doen wat ik wil, maar bij Nick voel ik me de gehoorzame. Als hij me nu zou zeggen met hem mee te gaan, dan gooi ik ons spel uit het raam en volg ik hem.

Helaas is dat niet wat hij doet.

Zijn blik verplaatst zich naar iets achter me en hij steekt zijn hand op met een blijk van herkenning op zijn gezicht. Vervolgens kijkt hij kort naar mij en weer over mijn schouder.

‘Sorry, ik moet even snel met iemand praten.’

‘Val ik tegen in het echt?’ Omdat ik het antwoord al denk te weten, durf ik de vraag te stellen, maar ergens diep vanbinnen is een deel van me bang dat hij bevestigend antwoordt.

‘Integendeel,’ fluistert Nick, terwijl hij zijn hand op mijn bovenarm plaatst. Weer die elektriciteit. ‘Ik ben zo terug.’

Ik verbied mezelf om te kijken als hij weggelopen is, maar pas nu hij uit mijn persoonlijke ruimte is, voel ik het effect dat hij op mijn lichaam had. Zweet prikt onder mijn oksels, alle haartjes op mijn armen staan recht overeind en mijn mond is droog, om nog maar niet te spreken over m’n doorweekte slipje. Ik ben niet het type dat je laat wachten, en al helemaal niet het type dat vrijwillig wacht. Voor hem honderd anderen.

Maar wellicht is dit allemaal onderdeel van zijn spel en is het een ander spel dan ik gewend ben? Meestal bestaat het eruit dat ik de hele avond afwijzend rondloop en de man voor me laat werken. Nick lijkt te weten dat het hoofd van de gemiddelde vrouw op hol slaat zodra hij zelf *hard to get* speelt en ik weiger te reageren zoals de gemiddelde vrouw. Ik ben allesbehalve een gemiddelde vrouw.

Ik sla de rest van mijn drankje achterover en neem de trap aan de andere kant naar beneden, waarna ik me voeg bij een groepje acteurs dat ik ken van eerdere feestjes. Ik sta naast Nicole en Gretchen, twee van de grootste feestbeesten die ik ooit heb ontmoet. Hoewel ze vrijwel hetzelfde doen als wat ik doe – naar bed gaan met de vele heerlijke mannen die onze werkomgeving rijk is – hebben zij een jaar geleden al hun subtiliteit verloren. Ze staan elke maand in de roddelbladen met hun dagelijkse scharrels en zijn elke week minstens vijf dagen dronken of high. Soms beide.

‘Kan ik je zo verleiden om een lijntje te doen in de wc’s?’ vraagt Gretchen me.

Ik schud mijn hoofd. ‘Niet mijn ding.’

Een of twee drankjes om mee te doen vind ik prima, maar ik ben niet graag dronken, laat staan high. Ik hou liever de controle over mijn eigen lichaam en geest. Als ik iets nodig heb is het controle. En gelukkig weet ik altijd prima te balanceren op de grens tussen lichtelijk aangeschoten en dronken. Nicole en Gretchen verdwijnen grinnikend naar de toiletten en ik besluit dat het tijd is voor een uitstapje naar de

dansvloer. De beat van de muziek kan me vast afleiden van de enige man aan wie ik op dat moment kan denken.

Op weg naar de dansvloer kijk ik subtiel om me heen. Ik laat me niet uit het veld slaan als ik Nick nergens zie en begin rustig mijn heupen te bewegen op de muziek. Ze draaien perfecte dansmuziek, zowel hedendaagse nummers als pareltjes uit mijn jeugd. Het zal niet lang duren voordat er iemand met me komt dansen, de vraag is alleen wie het snelst zal zijn. Er verstrijken nog geen twee minuten voordat een jongen van ongeveer mijn leeftijd glimlachend voor me komt staan.

Het zijn altijd de arrogante klootzakken. Dat zijn de enigen met genoeg lef om actie te ondernemen als ze mij ergens zien. Dit moment is daarop geen uitzondering, ik zie het meteen. Ik grinnik en dans met hem mee, want wie ben ik om iemand af te wijzen op basis van hun zelfbeeld?

Hij komt dichterbij en ik laat de muziek mijn bewegingen overnemen. Armen in de lucht, heupen van links naar rechts, gesloten ogen. Ik zou vaker moeten dansen, het is heerlijk.

'Benny!' klinkt het opeens. Een meisje dat kijkt alsof iemand zojuist haar poedel heeft aangereden doemt naast ons op. Ze grijpt de jongen voor me bij zijn stropdas – lichtelijk overdreven om te dragen op een informeel feestje als dit – en trekt hem bij me weg. Hij kijkt grijnzend om en wuift nog naar me, waarna ze samen in de menigte verdwijnen. Verderop zie ik hem nog net iemand een high five geven.

Lachend schud ik mijn hoofd en keer het drama de rug toe. Al snel is er een nieuwe gegadigde die brutaal twee armen om mijn buik slaat en me dicht tegen zich aantrekt. Meteen verandert er iets. De lucht om me heen voelt zwaarder en mijn huid lijkt iets strakker om mijn lichaam te zitten. Ik leun tegen de man aan. Hij duwt zijn bekken subtiel tegen mijn achterste en zo dansen we een paar minuten, tot ik me omdraai en zie wat ik al wist. Het is Nick.

Een verleidelijke paringsdans begint. Dit is zeker niet de eerste keer dat ik met een man dans en ik weet precies welke bewegingen ik moet maken om mijn danspartner volledig naar me te doen verlangen. Maar mijn dans met Nick is... anders. In plaats van dat ik degene ben die hem naar mij doet verlangen weet hij dat effect op mij uit te oefenen. Soms glimlacht hij en kijkt dan weer serieus, af en toe raakt hij me subtiel aan – en af en toe niet zo subtiel. Op een gegeven moment weet ik zeker dat hij me met zijn ogen aan het uitkleden is.

Het is een voor mij onbekend gevoel en ik word er haast verlegen van. Ik heb veel ervaring met arrogante mannen, mannen die weten wat ze willen en geen moment aarzelen om dat te pakken, mannen die wel aarzelen en door mij over de drempel getrokken worden, mannen die wegwijnen bij de gedachte aan me, maar nooit de moed hebben er iets mee te doen. Maar Nick... Hij wil me, dat weet ik zeker. Echter, hij wil me niet als ik hem niet ook voor de volle honderd procent wil en die eis is nooit eerder gesteld.

Terwijl ik aan het uitvogelen ben of ik dat wil – waarmee ik mezelf eigenlijk voor de gek houd, want ik wil hem al sinds Luke me zijn foto liet zien – kijk ik overal naar, behalve naar hem. Hij beweegt steeds dichterbij en danst tegen me aan, zijn ogen inmiddels op niets anders gericht dan mij. Ergens wil ik me verzetten, want het is duidelijk dat hij degene is die de controle wil hebben – degene die de macht heeft – en dat ben ik niet gewend. Maar ik kan niet anders dan hem aankijken. Ik wil hem zien.

Zodra zijn blik de mijne weer kruist, heb ik verloren. Of misschien win ik, ik snap het spel nog niet. Hij overbrugt de kleine afstand tussen onze gezichten en zijn zachte lippen raken de mijne. Een klein verleidelijk kusje, en dan nog een. Hij is aftastend en vraagt non-verbaal toestemming voor meer. Ik probeer er niet eens tegen te vechten, maar sla mijn armen om zijn nek en blijf hem aankijken, een actie die hem het antwoord geeft dat hij zocht. Hij begint aan zijn ontdekkingsreis.

Een moment lang draait alles alleen om de zoen, wat nog een nieuwe ervaring is voor me. Meestal draait het om de seks die gaat komen en heeft het zoenen slechts een overbruggende functie. Ik zou hem voor altijd zo kunnen zoenen, zeker als zijn handen afglijden naar beneden en me daar stevig blijven vasthouden. Dit is onbekend terrein. Als er iets is wat ik nooit doe, is het intiem zijn op plekken waar iemand me kan zien of waar ik gefotografeerd kan worden. Het is dat er geen pers aanwezig is...

Het duurt een zoete eeuwigheid voordat we beiden besluiten dat we meer adem nodig hebben dan we elkaar kunnen verschaffen. Nick biedt me een luie grijns als onze lippen met tegenzin afscheid nemen van elkaar en ik bied hem er een die ik meestal bewaar voor in de slaapkamer.

Nu is wel een geaccepteerd moment om weg te gaan, toch? Ik ben even gebleven, heb met mensen gepraat en Sara gezien. Dankzij Nicks ogen op mijn lichaam verlang ik naar niets meer dan het verlaten van deze drukke ruimte.

'Ik ben hier wel klaar,' zeg ik, weinig subtiel. Hij knikt en geeft verder geen enkele reactie, maar vist zijn telefoon uit zijn broekzak. Hij typt wat en stopt het apparaat weer weg, waarna hij me aankijkt.

'Laten we dan gaan.' Zijn stem is zacht. Zwoel. Met een hand op mijn onderrug leidt hij me naar buiten. Vlak voor we de deur openen spant mijn hele lichaam zich aan, zet ik me schrap, want over het algemeen gaat het verlaten van een club zoals deze gepaard met bodyguards, vanwege de fotografen en fans die altijd staan te wachten op de stoep. Zodra Nick de deur opent, herinner ik me dat het feest verborgen is gebleven voor de pers. Voor de ingang staat slechts één auto en ik volg Nick als hij ernaartoe loopt en de deur voor me openhoudt. Terwijl ik hem passeer laat ik mijn hand even subtiel over zijn arm glijden. Alles in zijn blik vertelt me dat hij de kleren van m'n lijf wil rukken en met een zelfvoldane glimlach stap ik in.

Zodra we beiden zitten begint de chauffeur zonder iets te zeggen te rijden. Ik kijk naar de weg voor ons, maar de spanning in de auto is tastbaar en ik besluit meteen een stap verder te gaan. Langzaam wrijf ik mijn hand op zijn bovenbeen heen en weer. Hij ademt zwaar uit, maar kijkt me niet aan. Misschien om ervoor te zorgen dat de chauffeur niets doorheeft, misschien omdat hij bang is zich niet in te kunnen houden als we nu al verdergaan. Het interesseert me niets, ik wil weten wat er schuilgaat in die nette broek van hem.

Ik breng m'n hand verder naar boven en streel hem waar het ertoe doet. Zijn spieren spannen zich aan en zonder iets te zeggen drukt hij een knop op de deur in. De partitie tussen ons en de chauffeur schuift langzaam omhoog, terwijl ik hem speels knijp. Zodra onze toeschouwer volledig uit het zicht verdwenen is, haalt Nick diep adem. Hij legt zijn hoofd in zijn nek, terwijl hij zijn riem losmaakt. Als ik zijn broek heb opengeritst, helpt hij me deze een stuk naar beneden te schuiven. Zodra ik toegang heb pak ik hem stevig vast. Hij slaakt een diepe zucht als ik mijn hand heen en weer begin te schuiven. Op en neer. Zijn ogen

zijn gesloten en er staat een lichte frons op zijn gezicht. Zijn ademhaling wordt steeds oppervlakkiger. Hij strekt zijn arm uit en legt zijn hand achter mijn hoofd zonder me aan te kijken. Hij is volledig in zijn eigen bubbel, zijn gezicht vertrokken van genot. Ik weet wat hij wil. Het is mijn volgende stap en nu hij eraan toe is, buig ik me voorover en neem hem in mijn mond.

Dit is waar ik van houd. Ik heb de volledige controle nu ik hem zo beroer en het voelt goed om zulk plezier te bieden aan mannen. Zeker een man die zo aantrekkelijk is als hij. Het biedt me een tijdelijke afleiding van alles wat er in mijn eigen hoofd gebeurt als ik alleen ben. Nu bestaat alleen dit moment, alleen Nick.

‘O, Jezus,’ weet hij uit te brengen, terwijl hij onder me heen en weer schuift. Het zien van zijn genot doet ook dingen met mij en als hij uiteindelijk hijgend in mijn mond klaarkomt, lik ik hem af tot er geen resten meer te zien zijn.

‘Jezus,’ stamelt hij nogmaals, terwijl hij zijn broek omhoogtrekt en dichttrist. Hij doet geen moeite om zijn riem weer vast te maken, alles gaat toch weer uit zodra we bij zijn huis zijn. Zijn hand belandt weer in mijn nek en hij trekt me naar zich toe, om me begerig te zoenen. Ik kreun zachtjes, terwijl ik mijn lichaam me laat vertellen dat ik hem wil. Meer dan ik ooit iets heb gewild, wil ik hem. Nu.

Mijn schouders zakken teleurgesteld als hij me loslaat, maar dan besef ik dat we stilstaan. Hij gooit de deur open en stapt uit, zonder nog iets tegen de chauffeur te zeggen. Hij pakt mijn hand en helpt me de auto uit, waarna hij me meeneemt naar binnen. Mijn oog valt op het bordje naast de deur. Green Tree Hotel. Als dat niet al duidelijk maakt waar we zijn, doen de draaideur en de receptie het wel.

Serius? Een hotel? Ik zal eerlijk zijn: het is niet de eerste keer, maar ik had meer verwacht. Of gehoopt, wellicht. Hij loopt echter niet langs de receptie en als we eenmaal in de lift staan, krijg ik niet de kans er nog langer over na te denken. Hij valt me opnieuw aan met zijn mond en ik sluit mijn ogen. Zijn lippen zijn... Ik voel zijn handen op mijn heupen en ze creëren een brandend pad naar mijn achterste. Bijna verlies ik mezelf in het moment, maar weerhoud mezelf ervan de controle volledig op te geven.

De lift stopt, de deuren schuiven open en Nick trekt me naar voren. Terwijl ik de grote ruimte in me opneem, laat ik zijn hand even los. Het is de penthouse, dat kan niet anders. De inrichting is modern en één kant bestaat volledig uit ramen. Zonder de rest bekijken ga ik bij de raampartij staan, gefascineerd door het uitzicht.

‘Wauw,’ stamel ik. Hij komt achter me staan en slaat zijn armen om mijn middel. Het doet me goed dat hij zo’n moeite heeft om van me af te blijven – het gewilde gevoel is als een verslaving voor me. Ik kijk verder door de ruimte en zie een zitgedeelte, een keuken en kan door een half openstaande deur naar binnen kijken bij een soort studeerkamer. Het is een zeer uitgebreide hotelkamer en ik vermoed dat hij hier woont. Het is groot en chic, maar ik ben eigenlijk maar benieuwd naar één ding.

‘Waar is de slaapkamer?’

‘Ik dacht dat je het nooit zou vragen,’ fluistert hij. Ik slaak een gillette als hij me optilt en laat me meevoeren naar zijn kingsize bed. Hij plaatst me op het dekbed alsof hij een koningin op haar troon plaatst en ontdoet me langzaam van mijn jurk. Kippenvel schiet over mijn lichaam terwijl zijn vingers mijn huid strelen. Als ik volledig naakt ben, leun ik achterover op mijn ellebogen en kijk hem uitdagend aan,

wachtend tot hij me bespringt, zoals zoveel begerige mannen voor hem. Hij trekt echter tergend langzaam zijn eigen kleding uit en lijkt het oogcontact zo lang mogelijk te willen aanhouden. Zodra zijn shirt uit is, bestudeer ik zijn buikspieren uitgebreid. Ik ben zo klaar voor hem en ik laat het hem weten door mijn benen langzaam te spreiden.

‘Schiet op,’ sis ik, als hij zijn schoenen uitschopt. Hij grijnst, maar behoudt zijn eigen tempo en als hij, net als ik, volledig naakt is, kruipt hij over me heen.

‘Je bent ongeduldig,’ merkt hij tevreden op, terwijl hij naar het nachtkastje reikt en een condoom tevoorschijn haalt.

‘Ik ben geil,’ fluister ik, waarna ik zijn lippen weer opeis. Hij laat zijn hand afglijden naar de plek waar hij bewijs kan vinden van mijn uitspraak en knikt met een tevreden blik in zijn ogen.

‘Je hebt gelijk.’

Hij glijdt een paar keer met zijn vingers naar binnen terwijl hij me kust, maar ik wil meer en ik wil het nu. Ik draai hem op zijn rug en kruip bovenop hem. Nadat ik hem heb omhuld met het condoom, laat ik hem bij me naar binnen glijden.

‘O shit,’ kreunt hij. Hij lijkt verrast, maar herpakt zich meteen en gaat zonder aarzeling mee in mijn bewegingen. Ik berijd hem terwijl hij zijn handen over elk deel van mijn lichaam laat glijden. Mijn ogen zijn gericht op het plafond en een kortdurend moment sluit ik ze. Het duurt niet lang voordat hij zijn hoogtepunt bereikt, voor de tweede keer die avond. Hoewel mijn hele lichaam warm en gevoelig is, duurt het bij mij iets langer, maar hij blijft me stimuleren tot ik ook zover ben. Ik glimlach. Hoewel ik zelf altijd zorg dat ik klaarkom, moet ik er meestal moeite voor doen als de man eenmaal aan zijn trekken is gekomen. Nick lijkt erop te staan me te helpen en dat waardeer ik.

Als ik de golven van genot over me heen voel spoelen, wil ik zijn hand wegduwen, klaar om te genieten van het genot waar ik aan gewend ben, maar hij pakt mijn pols vast. Ik voel een vreemd soort paniek, maar als ik hem aankijk zie ik de fascinatie in zijn ogen en ik span mijn hele lichaam aan. Hij blijft wrijven en terwijl hij dit doet, blijf ik zweven. Hij zorgt ervoor dat het langer duurt dan normaal voordat mijn orgasme wegebt. Veel langer. Mijn ogen rollen weg en mijn hele lichaam kronkelt onder zijn aanraking, terwijl hij me er opnieuw van weerhoudt hem weg te duwen, hem te stoppen. Het is een marteling, maar op de meest heerlijke manier.

Als de golven uiteindelijk afnemen in intensiteit sluit ik vermoeid van de inspanning mijn ogen. Oppervlakkig haal ik adem. Het is lang geleden dat een orgasme zo... intens was. Op de momenten dat ik zo geniet, kan ik nergens aan denken. Ik kan alleen maar voelen, alleen maar kreunen en alle gedachten die de hele dag op de achtergrond aanwezig zijn, verdwijnen. Het is pure ontsnapping en ik vind het heerlijk. Nick bedekt mijn lichaam met kusjes en komt tegen me aan liggen, terwijl hij me stevig vasthoudt. Hij is zo warm.

Sloom zucht ik, maar dwing mijn ogen dan weer open. Balanceren op het randje tussen slaap en bewustzijn is gevaarlijk. Ik kruip uit zijn omhelzing en ga rechtop zitten, terwijl ik met mijn handen over mijn armen wrijf om zijn warmte te vervangen.

Hij kijkt slaperig naar me op. ‘Hé.’

Ik sta op van het bed en begin mijn ondergoed weer aan te trekken.

‘Wat doe je?’

‘Niets. Ga maar slapen,’ glimlach ik. ‘Het is goed. Dat was fijn.’ Ik kleed me verder aan en als ik naar hem spiek zie ik zijn frons, maar hij zwijgt. Wat had hij verwacht, dat ik bleef slapen? Dat zou ik nooit doen. Elke nacht slaap ik thuis, in mijn eigen bed. Alleen.

Als ik aangekleed ben, pak ik mijn telefoon en stuur mijn gps-locatie naar mijn chauffeur, zodat hij me op kan halen.

‘Dus je gaat,’ constateert Nick het overduidelijke. Ik knik en ook hij staat op. Volledig naakt komt hij voor me staan en ik bekijk hem van teen tot top, waarna mijn ogen blijven hangen op de zijne. Hij is zichtbaar moe, klaar om zich over te geven aan de post-erotische roes die leidt tot een verzadigde slaap.

‘Maar ik ben nog lang niet klaar met je.’ Opnieuw kust hij me en ik laat me kussen. Zijn armen pakken mijn middel vast en hij trekt me dicht tegen zich aan. Zijn lichaam is zo warm en zijn omhelzing zo stevig dat ik mijn regels bijna het raam uit zou gooien. Bijna.

‘Dan zal je me moeten bellen,’ zeg ik schouderophalend, want er is geen enkele kans aanwezig dat ik nu blijf.

‘Ik heb je nummer niet.’

‘Drie,’ begin ik, waarna ik een kusje in zijn nek druk. ‘Eén. Nul.’

Het is niet gebruikelijk dat ik iemand mijn nummer geef, maar ik weet dat het in deze vorm onbruikbaar is. Na elk getal kus ik hem op een andere plek in zijn nek en als ik klaar ben kijkt hij me geamuseerd aan.

‘Dat heb ik natuurlijk niet onthouden,’ gromt hij, terwijl hij zichzelf weer tegen me aanduwt en me kust. Opnieuw ga ik erin mee en gedurende zijn professionele afleidingsmanoeuvre pakt hij de telefoon uit mijn hand. Hij tikt wat getallen in en ik zie dat hij belt. Zijn nummer.

Het verbaast me dat hij de moeite neemt. Voor mij is het geen gewoonte om nummers uit te wisselen en ik vraag me af of het voor hem slechts een formaliteit is, of dat hij me echt vaker zou willen zien.

‘Zo. Nu hebben we elkaars contactgegevens,’ constateert hij tevreden, terwijl hij me mijn telefoon overhandigt en glimlacht. ‘Als je echt weg wilt, moet je nu gaan. Anders sta ik niet voor mezelf in.’

Ik kijk naar beneden en glimlach; hij is overduidelijk klaar voor ronde twee. Hoewel ik een fractie van een seconde aarzel, knik ik en loop ik weg zonder nog iets te zeggen. Nick volgt me.

‘Ik ben nog niet klaar met je,’ zegt hij vanuit de deuropening als ik de lift in stap. Ik druk op het knopje van de begane grond, waarna de deuren sluiten en ons van elkaar scheiden. Waarschijnlijk voorgoed.

Mijn chauffeur rijdt me naar mijn huis. Het huis waarvan gelukkig maar heel weinig mensen het adres kennen, het huis waar ik veilig ben en mezelf kan zijn. Ik woon aan de rand van de stad, enigszins in de bossen. Het is volledig verborgen van de wereld. Zodra het hek opent, rijden we de lange oprit op en we komen uit bij de voordeur.

‘Bedankt,’ zeg ik tegen de chauffeur. Hij knikt, wenst me goedenacht en als ik uitstap, rijdt hij zoals altijd meteen weg. De deur opent als ik mijn sleutel in het slot steek en hem omdraai. Binnen richt ik me

tot het kastje aan de muur om het alarm te ontmantelen en leun vervolgens tegen de gesloten deur.

De stilte overvalt me. Ik luister, spits mijn oren om iets te horen, maar er is niets. Slechts stilte. Mijn huis is mijn tempel, mijn heilige plek. De enige plek op de wereld waar ik mezelf toesta mezelf te zijn en ik voel het masker dat constant op mijn gezicht geplakt zit wegglijden. Ik ontspan en haal diep adem, maar dan, zonder enkele waarschuwing, blijft mijn ademhaling hangen op een snik. Ik begin genadeloos te huilen en voel de pijn mijn lichaam overnemen. De zoute tranen willen naar buiten en ze willen het nu. Ik probeer diep adem te halen, wetend dat het kan helpen, maar telkens stopt het. Mijn longen krijg ik niet gevuld met lucht, terwijl mijn lichaam schokt en de tranen het werk van mijn visagiste meedogenloos verpesten. Ik verstop mijn gezicht achter mijn handen, ook al is er niemand die me kan zien.

Dit is wie ik ben. Een hoopje ongeluk in een veel te groot huis. Ik voel me machteloos en met brandende ogen en gloeiende wangen besluit ik de politieagent, die ik veel te vaak lastigval met dezelfde vraag, een berichtje te sturen.

Lindsey: Is er nieuws?

Ik krijg niet meteen iets terug, maar gezien het tijdstip verwacht ik dat ook niet. Ik weet dat als er nieuws zou zijn, ik het zou horen. Hij heeft me beloofd dat ik de eerste zal zijn die hij belt en ik geloof hem. Maar soms kan ik mezelf er niet van weerhouden toch te informeren. Misschien ben ik verslaafd aan teleurstelling. Wat de reden ook is, ik weet dat ik morgenochtend wakker word en een negatief antwoord op mijn telefoon zal lezen. Ik snik nogmaals en krabbel langzaam omhoog.

Dit is wie ik ben. Dit is de reden dat ik er alle wakende uren van de dag voor kies om te acteren.